Ao. 1858. No. 114.
Donderdag 23 September.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
17 Sept. Van de slavin *Rosalie*, geboren in 1821, dochter van *Carolina*, en hare kinderen: *Arnoldus*, geboren in 1841, *Willem*, geboren in 1843 en *Maria Petronella* geboren in 1846, toebehoorende aan G. S. de Veer.

» » Van de slavin *Louisa*, geboren in 1815, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan plant. *Vreeland*, divisie *Boven Suriname en Thorarica*.

» » Van het slavenkind *Jacoba*, geboren in 1857, dochter van *Sophietje*, toebehoorende aan R. M. Oliviera.

» » Van de slavin *Kaatje*, geboren in 1785, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan plant. *Poelwijk*, divisie *Boven Cottica en Perica*.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.
Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 20 *September* 1858.

Ten gevolge van het daartoe door T. J. P. Resad gedaan verzoek, zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden aan de slavin *Gratia*, geboren in 1806, dochter van *Santje*, toebehoord hebbende aan de Gouvernements Plantage *Catharina Sophia*;

Zullende gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van:

Jacoba Gratia Resad.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 22 *September* 1858.

Bij Gouvernements-resolutie van den 21n. dezer No. 4 is tot Onderbrandmeester benoemd de Heer F. H. Flu.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Transport.

(11331) Den 20sten September 1858. P. C. Vereul qq. den uitlandigen G. J. Lugard aan H. Bijlaart van het Huis en Erf aan de *Heeren straat*, N. W. La. A No. 69, O. W. La. B No. 80.

Paramaribo, den 20 *September* 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
Bij indispositie van denzelven,
W. C. GRUNBERG,
Commies.

[11736] Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* zijn gedevolveerd de onderstaande boedels, als:

Van Johanna Clasina Georgina Sluijter, (overleden den 15 Mei 1858) den 27 Augustus 1858; en Hanna Marcus Samson, wed. Semuel Haim de la Parra, (overleden den 25 Julij 1858) den 27 dito.

En worden mitsdien alle Crediteuren en Debiteuren derzelver opgeroepen, om ter voormelde kamer van hunne vorderingen aanteekening te doen, en hunne verschuldigden aan te zuiveren, op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo, den 22 *September* 1858.
De Curator,
CHs. LIONARONS.
Tweede Advertentie.

Naar aanleiding der Resolutie van Zijne Excell. den Heer Gouverneur Generaal der Nederl. W. I. Bezittingen van den 10 Augustus 1836 No. 930 | 816 worden Ouders en Voogden, die door onvermogen buiten staat zijn hunne kinderen of pupillen ter school te zenden, en dezelve *gratis* op eene der Stads Scholen wenschten geplaatst te zien, uitgenoodigd, om zich, ter bekoming van de vereischte vergunning, *schriftelijk* aan te melden bij den Secretaris der Commissie van Onderwijs en daarbij over te leggen zoodanige bewijzen, als waaruit hun onvermogen tot bekostiging van het Schoolonderwijs, genoegzaam kan blijken.

Namens de Commissie van Onderwijs,
De Secretaris,
J. M. Jn. EIJKEN SLUIJTERS.

AANBESTEDING.

De Commissie van Onderwijs zal aan den minst inschrijvende aanbesteden

De levering der voor de Armenscholen benoodigde **BOEKEN**, volgens specifique lijst en op voorwaarden welke voor de gegadigden ter lezing liggen ten huize van het Lid der Commissie J. VON KÖNIGSLÖW, alwaar de inschrijvings billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den 2 October e. k. des voormiddags ten *negen* ure.

Paramaribo, den 21 *September* 1858.
De Secrs. der Comm. voornoemd,
J. M. Jn. EIJKEN SLUIJTERS.

Op aanstaanden Zaturdag den 25n. dezer, des morgens ten *zes* ure, zal de gewone EXERCITIE met de **Brandspuiten** plaats vinden; zullende de Brandmeesters Onderbrandmeesters en verdere werkslieden ten *half zes* ure present moeten zijn aan het locaal der Spuit waartoe zij behooren.

Paramaribo, den 20 *September* 1858.
De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

Handelsvrijheid.

III.

Handelsvrijheid is eene uitmuntende zaak, zeggen sommigen, mits zij algemeen zij. Verleent één volk haar alleen, dan is dit het bedrogene, want het wordt overstroomd met voortbrengselen uit andere landen zonder dat het de zijne in andere staten kan invoeren. Daarom wederkeerigheid betracht. Als anderen u handelsvrijheid geven, staat haar ook aan hun toe; verleenen zij die niet, weigert haar dan ook aan hun.

Wat beteekent dit?

Wij komen weder tot de beginselen terug.

Handelsvrijheid is vrijheid van ruil, vrijheid voor een ieder om zich zijne behoeften zoo goedkoop mogelijk aan te schaffen.

Hoe kan ik nu immer de bedrogene zijn, als ik van de gelegenheid gebruik maak, om goedkoop te koopen?

Als een naburige staat b. v. Belgie, aan zijne ingezetenen belet goedkoop van ons te koopen, zijn wij dan niet uiterst dwaas, als wij daarom de goedkoope waar, die zij ons brengen terug wijzen? moeten wij dan b. v. liever f 4 voor een el laken aan een Nederlander betalen dan f 3.50 aan een Belg?

De ongerijmdheid van zulk eene bewering springt in het oog. Hoe goedkooper wij ons onze behoeften kunnen aanschaffen, des te grooter zullen onze besparingen zijn en des te aanzienlijker de vermeerdering van ons nationaal kapitaal, dat onze nationale nijverheid moet voeden.

Wij koopen echter niet alleen, werpt men ons tegen; om te kunnen koopen moeten wij ook verkoopen; sluit men nu overal onze producten uit, dan kunnen wij ze niet kwijt raken en het zal ons niet helpen, dat wij goedkoop kunnen koopen, als wij niets kunnen verdienen, om ons de goedkoope waar aan te schaffen.

De zaak op deze wijze voorgesteld, is zeker wat erg; maar men zegge ons, wat het ons baten zal, als men overal onze producten terugwijst en wij dus niets kunnen verdienen om te

koopen, dat wij daarbij ons zelven nog den last opleggen, om hetgeen wij noodig hebben, duur te moeten betalen. Integendeel! hoe minder wij verdienen kunnen, des te minder kunnen wij voor onze benoodigdheden besteden en des te wenschelijker is het, dat ze goedkoop te krijgen zijn. De voorstelling der voorstanders van de reciprociteit dus aangenomen, wordt de ongerijmdheid nog grooter, om de vreemde waar af te wijzen, omdat ze goedkooper dan de inlandsche is.

Die voorstelling is echter dwaas. Geen volk ter wereld kan alleen verkoopen evenmin als alleen koopen. Koop en verkoop is niets anders dan ruil van producten. Het volk dat veel verkoopt, koopt ook veel even als dat, hetwelk veel koopt ook veel verkoopt. Als men veel bij ons verkoopt, dan zal men ook bij ons moeten koopen, is het niet het eene product dan is het het andere. Staat ons land voor de verkoopers van alle volken open, dan zullen ook allen bij ons koopen. Hetgeen de gading van den een niet is, is het het van den ander en hetgeen wij aan den een niet kunnen verkoopen zal een ander nemen. Te stellen dat alle volken alle onze producten zullen afwijzen, is eene ongerijmde overdrijving. Er zijn buitendien neutrale markten, b. v. de Aziatische, waar allen gelijk staan. Hoe goedkooper wij ons onze behoeften aanschaffen, des te goedkooper kunnen wij fabriceeren. Op die neutrale markten zullen wij dus goedkooper kunnen verkoopen en onze concurrentie overwinnen.

Die wederkeerigheids leer is zeker de minst houdbare van alle de verschillende wendingen, welke men aan het beschermende stelsel heeft trachten te geven. Als Belgie, b. v. ons linnen met een inkomend regt van 10 pCt. belast dan zeggen de mannen der wederkeerigheid, dat wij ook het Belgische met dit bedrag moeten bezwaren. Die maatregel kan echter nimmer een ander gevolg hebben, dan dat bij hier te lande het linnen duurder maakt, zonder dat onze fabriekanten het hunne gemakkelijker in Belgie zullen kunnen invoeren; want of onze linnen fabriekanten kunnen met de Belgische concurreren of niet. In het eerste geval zal het Belgische linnen in ons land niet kunnen verkocht worden, al kan het vrij binnenkomen; want de Nederlandsche fabriekant kan zijn product goedkooper dan de Belgische verkoopen, en daarenboven moet deze nog van zijn product als hij het hier binnen brengt vracht en andere onkosten betalen. De belasting van het Belgische linnen is dan volkomen nutteloos. In het tweede geval als de Nederlander met den Belg kan concurreren, heeft de belasting van het Belgisch linnen hier te lande geen ander gevolg dan dat de Nederlander 10 pCt. meer voor het linnen dat hij noodig heeft moet betalen; want het inkomend regt dat in Nederland op het Belgische linnen wordt gelegd, kan den Nederlandschen fabriekant nimmer in staat stellen het in Belgie in te voeren.

De voorstanders der wederkeerigheid blijven halver wege staan. Hun doel is, het buitenland te dwingen onze voortbrengselen te ontvangen. Daarbij moeten zij dan consequent zijn en niet voor de middelen terugdeinzen, die de volbloed protectionist daarvoor aan de hand geeft. Dit zijn in de eerste plaats volkomen verbod van invoer van alle goederen van het land, dat men dwingen wil of althans de belasting zijner producten met een inkomend regt dat met zulk een verbod gelijk staat en voorts premiën van uitvoer. Men begrijpt echter, dat hierdoor de benadeeling der eigene ingezetenen zoo algemeen zoude zijn, om niet onmiddelijk van alle zijden tegen zulke maatregelen den hevigsten tegenstand te wekken. Maar waarom moeten dan zij, die de artikelen gebruiken, welke men belasten wil, alleen de slagtoffers van den maatregel zijn, die zoo als de wederkeerigheidsvrienden het willen, toegepast, geen doel hoegenaamd kan treffen?

Die wederkeerigheids-theorie is dan ook slechts uitgevonden om voor enkelen, bedekt het beschermend stelsel in te smokkelen. Men weet zeer goed, dat men door dien maatregel onmogelijk den vreemde dwingen kan, ons fabricaat te ontvangen; men is buitendien overtuigd, dat men tegen dien vreemde, al zou hij zijn inkomend regt afschaffen, niet concurreren kan, maar onder dat klinkende woord reciprociteit, wil men voor zich bescherming erlangen, om ten koste van den ingezeten eene fabriek vol te houden, die men aan zich zelf overgelaten, niet kon blijven voortzetten. De bewering: wij kunnen tegen den vreemde concureren als hij in zijn land, even als wij in het onze, onbeschermd is, is óf eene onwaarheid óf zij bewijst, dat onder den eisch van bescherming hebzuchtige bedoelingen schuilen. Kan de fabriekant met den vreemdeling concurreren, dan behoeft hij geene bescherming hier lande en dan maakt hij van de omstandigheid, dat de vreemdeling in diens land beschermd is, slechts gebruik, om ook voor zich eene bescherming te erlangen, die alleen strekken kan, om van zijne eigene medeburgers hoogere prijzen te vorderen, dan waarvoor hij in den regel zijne goederen verkoopen kan. Of hij kan met den vreemdeling niet concureren en dan eischt hij geene bescherming als wederkeerigheid tegenover dezen, maar eenvoudig omdat hij niet op gelijken voet als deze zijne fabriek kan volhouden, en dus ten koste zijner medeburgers, die zijn fabriekaat gebruiken, wil blijven bestaan.

Het stelsel van wederkeerigheid is dan ook nog veel ongerijmder, dan het zuivere beschermende stelsel, omdat tusschen de maatregelen die het voorschrijft en het doel, dat het wil bereiken, geen verband hoegenaamd bestaat.

IV.

Wij hebben tot nu toe over de vrijheid van invoer gesproken, maar ook de vrijheid van uitvoer heeft men aangevallen. In het belang van de volksvoeding, zeide men, moet de uitvoer van levensmiddelen, althans van vee, verboden worden opdat de werkman ook eens een stukje vleesch kunne nuttigen.

Met andere woorden beteekent dit: dat men den veehandelaar moet beletten zijn vee zoo duur te verkoopen, als hij kan, opdat de werkman beter gevoed worde.

De volksvoeding is een algemeen belang. Alvorens wij verder gaan, zeggen men ons, met welk regt men de voorziening in dit algemeen belang, uitsluitend ten laste van den veehandelaar of liever van den veefokker, wil brengen. Waarom moet het volk alleen ten zijnen koste beter gevoed worden? Is de volksvoeding een algemeen belang, waarvoor de staat kan en moet zorgen, dan is het de uiterste onregtvaardigheid daarvoor aan eene enkele klassse van ingezetenen, een deel van haar eigendom te ontnemen, om het aan eene andere te geven. Men behoort daarvoor dan eene algemeene heffing uit te schrijven, waardoor allen gelijkelijk in dien publieken last deelen.

Het klinkt zeer philantropisch, dat voor de voeding der mindere klassen moet worden zorg gedragen, en voor zoover dit mogelijk is verligting van lasten, door afschaffing van accijnsen, door voorkoming van bedrog, ondersteunen wij dat doel met kracht; maar moet daarvoor aan anderen hun eigendom ontnomen worden, dan deinzen wij voor zulke maatregelen terug, omdat wij dit roof noemen, het doel waarvoor men het aanbeveelt, moge nog zoo menschlievend zijn. De vader, die steelt om zijne kinderen te voeden, is een dief, al moge zijne misdaad minder te veroordeelen zijn, dan die van den wellusteling, die het goed van anderen neemt, om aan zijne vuige driften te voldoen.

Het vee van den veefokker is zijn eigendom, en gij moogt hem niet dwingen, het aan een Nederlander tegen minderen prijs te verkoopen, dan hij dit aan een Engelschman zoude kunnen doen. Het geld, dat hij daarvoor meer van den Engelschman had kunnen krijgen, wordt hem onmiskenbaar ontnomen, en waar is hiervoor het regt te vinden?

In het belang van de volksvoeding, zegt men. Maar goede huisvesting is geen minder belang, gij zult dus morgen den prijs der woningen van de mindere klassen bij de wet moeten vaststellen. Maar goede kleeding van den werkman is evenzeer een behartigenswaardig belang; men zal dus ook een tarief voor zijne kleedingstukken moeten decreteren. En zoo als de snuggere schrijver, die het vraagstuk weder te berde heeft gebragt, het zelf zegt, ook het bedrag der werkloonen is een zeer gewigtig belang. Dus alweder eene wet die deze regelt.

Uit louter philantropie dus zal men het regt van eigendom van het grootste deel der ingezetenen moeten scheuden.

Het is ongelukkig dat de werkloonen niet zoo hoog zijn, dat zij den werkman in staat stellen behoorlijk in zijne behoeften te voorzien; het is ongelukkig, als de prijzen van het vleesch den werkman beletten dit gezond en dierlijk voedsel te nuttigen.

Maar de staat is niet geroepen, de staat is niet in de mogelijkheid, om de ongelukkige toestanden der maatschappij te verhelpen. De staat is geene voorzienigheid, die den loop der dingen regelt, oorzaken en gevolgen kan veranderen en de natuurlijke uitvloeisels der maatschappelijke organisatie kan bestrijden.

Het is eens zoo, dat vraag en aanbod den prijs der zaken regelen, hooge prijzen de productie doet toenemen en lage verminderen. De staat kan hieraan niets veranderen. Hij kan ja! de bestaande veefokkers door verbod van uitvoer dwingen, het vee dat zij bezitten, tot mindere prijzen in Nederland te verkoopen, dan zij in den vreemde er voor zouden kunnen maken; maar hij kan den eens beroofden man niet dwingen vee te blijven fokken en zich ieder jaar op dezelfde wijze te laten berooven. In weinige jaren dus zal de veestapel zoo zeer verminderd zijn, dat niettegenstaande den roof, door het verbod van uitvoer gepleegd, de vorige hooge prijzen weder zullen zijn teruggekeerd. De staat kan wel een tarief van werkloonen vaststellen, maar niet de ingezetenen dwingen het werkvolk tegen dien prijs te gebruiken, zoodat wel hooge loonen zullen worden betaald aan sommige werklieden, die de noodzakelijkheid zal gebieden te bezigen, maar de meesten zonder werk zullen zijn.

Het socialisme heeft het ondervonden, hoe weinig de staat kan uitrigten, als hij in de maatschappelijke verhoudingen ingrijpt, die zich zelven regelen en geen menschelijken dwang verdragen. De openbare werkplaatsen die het had georganis-

seerd, moesten al spoedig gesloten worden, omdat het bleek, dat zij het doel voorbij streefden.

In Belgie, in Frankrijk heeft men gedurende de jaren van schaarschte, welke wij in den laatsten tijd hebben doorleefd, den uitvoer van levensmiddelen verboden, en het gevolg was — uit de officiele verslagen is dit gebleken — dat de prijzen hooger waren, dan hier te lande, waar in- en uitvoer vrijgelaten werden.

Natuurlijk, men kon den uitvoer der levensmiddelen wel beletten en zoo voor een korten tijd eene daling van hunnen prijs veroorzaken, maar men kon niemand dwingen ze in te voeren, zoodat, daar de eigen oogst onvoldoende was voor de voeding van het volk en de invoer werd gestaakt, de prijzen hooger moesten stijgen, dan zij bij een vrijen uit- en invoer geweest zouden zijn.

De staat kan den eigendom beschermen, opdat een ieder van het zijne het gebruik kunne maken, dat hem het best toeschijnt, hij kan alle beletselen wegruimen die aan de ontwikkeling der physieke en intellectueele vermogens der ingezetenen in den weg staan; hij kan het onderwijs zóó inrigten, dat een ieder de gelegenheid hebbe de kennis op te doen, die noodig is, om op de voordeeligste wijze van zijn eigendom, van zijne physieke en intellectueele vermogens partij te trekken. Meer kan hij echter niet doen. De wijze waarop de ingezetenen hun eigendom, hunne physieke en intellectuele vermogens moeten gebruiken, kan hij niet regelen, omdat zij zich aan die regeling, indien deze met hunne belangen niet strookt, gemakkelijk onttrekken, door zich in andere toestanden te verplaatsen.

Vaardigt gij verbod van uitvoer van vee uit. Goed. De landerijen, die tot nu toe tot het verbouwen van veevoeder werden gebezigd, worden voor den graanbouw of voor dien van andere gewassen aangewend; de invoer van mager vee houdt op en in zeer weinige jaren is de overvloed van vee verdwenen en zijn de vroegere prijzen teruggekeerd. Bepaalt gij een hoog bedrag der werkloonen. Goed. Zij die het met hun belang niet overeen kunnen brengen, dat bedrag te betalen, laten niet werken en eene gedeelte van het werkvolk is geheel broodeloos.

De maatschappelijke verhoudingen vormen een keten van oorzaken en gevolgen, die op hunne beurt weder oorzaken worden en gevolgen hebben. Gij kunt die keten wel verbreken, door er geweldadig in te grijpen, maar niet beletten, dat zich buiten u en zelfs in weerwil en ten spijte uwer bemoeijingen, weder een nieuwe vormt, waarvan de schakels nieuwe oorzaken en nieuwe gevolgen zijn, die al uwe pogingen te schande maken.

Deze orde van zaken te willen veranderen toont eene verwatenheid, die haren oorsprong heeft in oppervlakkigheid en eenzijdigheid, welke, als zij van het uitspreken van schelklinkende zinsneden tot de praktijk geroepen wordt, niets dan bespotting en teleurstelling inoogst.

Venezuela.

Volgens berigten van Puerto Cabello moet de blokkade der havens van Venezuela door Engelsche en Fransche oorlogschepen op den 12 Augustus een aanvang genomen hebben. Het schijnt echter, dat er geene blokkade doch slechts een embargo op Venezolaansche vaartuigen gelegd is; want er heeft geene openlijke bekendmaking van van eene blokkade, voor zoo ver men weet, plaats gehad. De havens van Venezuela worden ook niet geblokkeerd; de Fransche en Engelsche oorlogschepen liggen allen voor La Guayra ten anker. Al de Venezolaansche vaartuigen, die in de haven van Puerto Cabello ten anker lagen, zijn door de Engelsche oorlogschepen te La Guayra opgebragt.

Volgens loopende geruchten zouden op den 24n. de steden La Guayra en Puerto Cabello door Engelsche en Fransche troepen bezet worden.

Generaal Castro is tijdelijk afgetreden als hoofd van het provisioneel Bestuur en is belast geworden met de organisatie van een legermagt, ten einde binnenlandsche onlusten te keer te gaan en zich te verdedigen tegen vijandelijke aanvallen van buiten. De Heer Fransisco Tovar is intusschen tot tot president van het provisioneel Bestuur benoemd.

Sto. Domingo.

De berigten van Sto. Domingo zijn zeer betreurenswaardig. Het land nog gebukt gaande onder den last der gevolgen van den burgeroorlog, welke weinige weken geleden opgehouden heeft te bestaan, door de overgave der stad Sto. Domingo aan de belegeraars onder Generaal Pedro Santana, is wederom in een anderen burgeroorlog gewikkeld; doch thans zal waarschijnlijk het de beurt aan Gen. Santana zijn om in die stad belegerd te worden door de troepen van Gen. José D. Valverde, President der Dominikaansche Republiek.

Generaal Valverde heeft zich verklaard tegen het Manifest der inwoners van de provincien van het Zuiden, waarbij aan generaal Santana de uitgebreidste magt wordt gegeven om het wettige Gouvernement te herstellen, namelijk de Constitutie van 19 Februarij 1858, door het Congres te Moca gemaakt, te vernietigen en die van December 1854 wederom in werking te brengen, aangezien de eerstgenoemde vol gebreken en niet geschikt is voor den toestand, waarin de Republiek zich thans bevindt, en waarbij de stad Santiago de Caballeros tot hoofdstad der Republiek wordt verheven. Hij beweert integendeel dat de Constitutie van 1858 zeer vrijzinnig en in overeenstemming is met de belangen van het volk, aangezien in dezelve inderdaad vrijheid en veiligheid van persoon en goederen, de regtstreeksche verkiezing, de onafhankelijkheid der magten verzekerd en de doodstraf wegens staatkundige misdrijven en het uitgeven van papierengeld verboden worden. Door de Constitutie van Moca is de magt van den President der Republiek beperkt geworden, hij kan zich slechts in een zeer engen kring bewegen, en de burger, die deze magt bekleedt, zal de regten der burgers nimmer kunnen bekorten. Door deze grondwet zullen de willekeurige gevangennemingen, het verbannen uit het land en het doodschieten, waaraan de meest vreedzame en rustige burgers blootgesteld waren, ophouden.

Het verwondert hem zeer dat men thans er voor is om de Constitutie van 1854 te herstellen, aangezien tijdens derzelver invoering zeer veel stemmen zich er tegen verzet hebben; men moet zich herinneren aan de volksvergaderingen van Azua, Higuey, Seybo en der stad Sto. Domingo zelve, waarin verklaard werd dat zij de vrijheid vernietigde en niets anders daarstelde dan eene regering van het zwaard.

Hij roept de bevolking der provincien van het noorden op om zich te verzetten tegen de vernietiging der Constitutie van Februarij 1858, en tegen het weder in werking brengen van die van 1854; hij is verzekerd dat zij zich verzetten zal tegen de tirannie, welke door dezelve gewettigd wordt. Men kan hierin op hem rekenen.

Zijne proclamatie is uitgevaardigd in het Nationale paleis te Santiago de Caballeros den 6 Augustus 1858.

De steden San Cristóval, Guerra, Bany, Bayaguama, San José de Ocoa, San José de los Llanos en Monte Plata in de provincie Sto. Domingo, Santa Cruz del Seybo, Higuey, Hato Mayor Macoris en Sabana de la Mar in de provincie Seybo, en Azua, Neyba, San Juan, Matas de Farfan en Barahona in de provincie Azua hebben zich verklaard tegen de Constitutie van 19 Februarij 1858, vorderende de herstelling der constitutie van December 1854 en het behoud van de stad Sto. Domingo als hoofdstad der Republiek.

Het was te voorzien dat het verheffen van de stad Santiago de Caballeros tot hoofdstad der republiek redenen zou geven tot groote ontevredenheid. De stad Sto. Domingo was sedert meer dan drie honderd jaren de hoofdstad van het Spaansch gedeelte van het eiland Sto. Domingo; zij is zeer gunstig gelegen en biedt door hare vestingwerken meerdere veiligheid aan tegen de vijandelijke invallen der Haytianen dan de stad Santiago, die aan de grenzen van Hayti gelegen is. Santiago is niet goed gevestigd en kan door een eenigzins magtig vijandelijk leger gemakkelijk ingenomen worden. Om bij de stad Sto. Domingo te komen, moeten de Haytianen het gansche land door trekken en zich verdeelen.

Het is opmerkelijk, hoe nadrukkelijk de Engelsche regering thans bij elke gelegenheid betuigt, dat zij in Indie zich in godsdienstzaken volkomen onzijdig wil houden. Op den 17n. Aug. jl. vervoegde eene deputatie van onderscheiden protestantsche zendelinggenootschappen zich bij lord Stanley, den minister voor de Indische zaken, met het doel, om van hem eenige nadere verklaring te bekomen omtrent de staatkunde, welke het gouvernement voortaan, onder de nieuwe inrigting van het Indische bestuur, in Indie ten aanzien van de verbreiding des Christendoms voornemens is te volgen. De minister heeft aan de deputatie hoofdzakelijk het volgende geantwoord: » De Indische regering zal zich godsdienstige onzijdigheid tot regel stellen, dat wil zeggen: geen maatregel zal door haar worden genomen, welk regtstreeks of zijdelings strekt, om aan de Europesche begrippen eene uiterlijk merkbare voorkeur boven de daar te lande bestaande denkbeelden te geven. Het gouvernement is van oordeel dat het terrein van het burgerlijke bestuur en dat van de godsdienstleer volkomen en volstrekt vaneen gescheiden zijn. Dat is eene leer, die in het hedendaagsche Europa veel veld wint; in Engeland is zij aangenomen; in onze kolonien is zij toegepast; en het is volstrekt noodig, haar in een land als Indie in te voeren. Ik verklaar dan ook, over deze zaak eveneens te denken als lord Ellenborough en sir John Clerk, wier inzigten bij de deputatie tegenspraak ontmoet hebben. Ik acht ons gouvernement niet verpligt om werkzaam te zijn in den geest, welke door

de deputatie aangeduid is. Ik houd mij aan de godsdienstige onzijdigheid, den ouden regel onzer Indische staatkunde; en door godsdienstige onzijdigheid versta ik het gouvernement onzijdigheid tusschen de geloofsleer van een christenvolk en die der inlanders."

Eenigen tijd geleden heeft het Britsche Huis der Gemeenten eene commissie uit zijn midden benoemd om onderzoek te doen naar de zamenstelling en werkzaamheid van het corps Engelsche consuls en naar de verbeteringen, waarvoor zij vatbaar zouden zijn. Het rapport dier commissie is thans openbaar gemaakt, derzelfs conclusien luiden aldus: »Er dient zonder tijdverlies zulk een stelsel van aankweeking en bevordering van consuls ingevoerd te worden, als strekken kan om voor te komen, dat anderen dan Britsche onderdanen in dat gedeelte der wereld, hetwelk Noord Afrika, oostelijk Europa en de Levant bevat, als Britsche consuls, vice-consuls of tolken gebezigd worden. Aan alle consuls moet verboden worden handelszaken te drijven of zich met de waarneming der zaken van handelshuizen te belasten [met uitzondering van die gevallen, waarin het ministerie van buitenlandsche zaken afwijking van dezen regel bevorderlijk voor het algemeene belang acht, en nuttig voor het vestigen of ontwikkelen van nieuwe handelstakken]; en in plaatsen, alwaar de aanwezigheid van eenen bezoldigden Britschen beambte niet wordt vereischt, dienen achtingwaardige personen, die reeds hun werk van den handel maken, tot consulaire agenten van Engeland aangesteld te worden. Het aantal thans in Europa dienstdoende vice-consuls moet worden verminderd, en de hun gegeven vrijheid om handel te drijven gaandeweg worden ingetrokken. De dienst van het corps Engelsche consuls behoort zulk eene regeling te ontvangen, dat er onderscheidene klassen van consuls zijn, bezoldigd in evenredigheid met hunne betrekking en aan geene andere kortingen onderworpen dan tot betaling der incometax, terwijl elke verhooging van inkomen wegens bijzondere diensten of bijzondere omstandigheden bij wijze van speciale toelagen zou dienen te geschieden.

Met uitzondering van de onbezoldigde consulaten behoort bepaald te worden, dat alle door de consuls voor hunne diensten van de particulieren ontvangen regten in 's lands schatkist moeten worden gestort, terwijl de kosten van de consulaten door het gouvernement geregeld en gedragen worden. De commissie is van oordeel, dat de herziening der consulaire instructien nuttig zou kunnen zijn, en dat het publiek veel dienst zou kunnen hebben van de periodieke openbaarmaking der handelsberigten van onze consuls in een verbeterden vorm. De commissie acht het wenschelijk, dat de bovenbedoelde classificatie der consulaten, alsmede de lijst der daaraan verbonden bezoldigingen, wanneer zij door het gouvernement vastgesteld zullen zijn, aan het Parlement worden medegedeeld. De commissie wil niet uiteen gaan, zonder hare blijdschap te betuigen over de gunstige getuigenissen, bij haar afgelegd omtrent de verdiensten en het karakter der mannen, die thans als consuls van Engeland dienst doen. Er is van de zijde van vereenigingen en individuen weinig geneigdheid aan den dag gelegd, om voor de commissie beschuldigingen van wangedrag of verkeerd beheer te staven, ofschoon zij daartoe bepaaldelijk uitgenoodigd werden; doch de weinige beschuldigingen, die bij de commissie zijn ingebragt, zijn haar zeer nuttig geweest om te komen tot algemeene gevolgtrekkingen en tot zulke besluiten, als haars inziens voor het vervolg zelfs het vermoeden van zulke verkeerdheden zullen voorkomen. Andere uitwerkingen van de voorgestelde hervormingen mogen minder spoedig volgen of niet zoo zeer in het oog loopen, maar de commissie vertrouwt, dat wij door die hervormingen zullen komen tot eene goede en duurzame inrigting der consulaire dienst, tot ware zuinigheid, die wezentlijke diensten billijk beloont, zoodat en de betrokken ambtenaren, en het land, hetwelk hen in dienst heeft, tevreden zijn.

De oplossing van het vraagstuk om zware lasten door middel van geringe krachtsinspanning te vervoeren, is eindelijk gevonden. Een werktuigkundige te Berlijn heeft een toestel uitgedacht, dat aan een vrachtwagen aangebragt, het vervoer van lasten zoodanig vergemakkelijkt, dat men slechts één paard behoeft, waar vroeger drie vereischt werden. De kosten van een dergelijken toestel zijn betrekkelijk zeer gering.

Uit Petersburg wordt gemeld, dat het spoorwegnet, hetwelk door de Russische regering zal worden tot stand gebragt, eene uitgestrektheid zal hebben van 700 geographische mijlen, met inbegrip van den spoorweg, welke de oude met de nieuwe hoofdstad verbindt. Het getal vereischt tot het uitvoeren van dit plan, bedraagt in ronde getallen 270 millioen thaler. Er wordt met verscheidene bankiershuizen onderhandeld over het verschaffen van een gedeelte dier kapitalen. De regering heeft het aanbod gedaan om een interest van 5 pCt. te waarborgen. Men meldt, dat het aan geen twijfel onderhevig is, dat vroeger of later het Russische spoorwegstelsel insgelijks tot Siberie zal worden uitgestrekt.

Eenige jaren geleden is in een bosch bij Offenbach een meisje van 17 jaren gevonden, dat naar den geest en het ligchaam zeer verwaarloosd was. De weinige woorden, welke de ongelukkige gebrekkig kon uitbrengen waren onverstaanbaar. Men kon nopens de herkomst van het meisje geen berigt inwinnen; de eenige sporen, welke men daaromtrent kon ontdekken, duidden flaauw op Hongarije. De stad Offenbach nam het meisje aan en besteedde het bij een onderwijzer, die het zoover onderrigtte, dat het onlangs belijdenis des geloofs aflegde. Sedert eenige tijd is het meisje spoorloos verdwenen. Men vermoedt, dat hier eene nieuwe misdaad, een roof heeft plaats gehad.

Men zegt, dat te Metz een petitie wordt geteekend, met het doel om den Keizer te verzoeken eenige wijziging te doen brengen in de maatregelen, voorgeschreven betreffende de paspoorten, dewijl het verkeer met de naburige landen er zeer door gedrukt en benadeeld wordt en verscheidene takken van nijverheid, welke sedert eenigen tijd in het leven zijn geroepen en tot bloei geraken, thans door de belemmerende pasmaatregelen ten val neigen.

Scheepvaart.

UITGEKLAARD.

Den 21n. dezer, de Port. schoener *Felix Ventura*, kapt. A. J. da Costa, naar Gibraltar. lading: 400 gr. kelders Genever, 3 kisten Sigaren en 81 dito Pruimtabak.

VERTROKKEN

Den 22, de kol. schroefstoomboot *Paramaribo* naar Demerarij.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Catharine Elisabeth, kapt. J. Zuiderduin, adres bij H. Degenhard. Vertrekt in ballast den 25sten dezer.

Caspar de Robles, kapt. van Slooten, adres bij H. Degenhard. Sluit den 30sten dezer.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Josephina Bernardina, kapt. A. F. Bos, adres bij J. Gisius.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. J. Polak.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Godsdienstoefening bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op VRIJDAG den 24sten September c. k. des avonds *half zeven* ure.

(11734) **Die iets te vorderen** heeft van mu wijlen den Heer M. C. LIONARONS, gelieve daarvan opgaaf te doen aan den ondergeteekende ten einde na accoordbevinding betaling te erlangen.

Paramaribo, den 22 September 1858.

Chs. LIONARONS.

(11735) Van plantaadje *Nieuw Meerzorg*, wordt bij inschrijving (mits het hoogste bod goedgekeurd wordende) te koop aangeboden:

P. m. **4500 ℔** *KOFFIJ*, witte bast.
» » **3000** » *DITO* zwarte do.

waarvoor de inschrijvingsbilletten bij den ondergeteekende zullen worden aangenomen tot *Maandag* den 27n. dezer, des voormiddags om 10 ure, zullende de *Koffij* binnen den tijd van *acht* dagen na de toewijzing, aan de Waag worden afgeleverd, en zal de kooper voor elke zak *f* 1.10 hebben te vergoeden.

Paramaribo, den 22 September 1858.

CH. LIONARONS qq c. s.

Tegen *GEREED GELD* wordt te *KOOP* aangeboden:

P. m. **1500 ℔** HEELE **KOFFIJ.**

[11738] Te bevragen ter dezer Drukkerij.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . .	*f* 20—
voor zes maanden .	» 11—
» drie »	» 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant	» —25
De prijs der Advertentien is per regel	» —25